

בבית הדין הצבאי המחוזי
במחוז שיפוטי מרכז
בפני:

סא"ל סיגל טורג'מן - אב"ד
רס"ן מיטל קול - שופטת
סרן יעקב בן שושן - שופט

(ע"י ב"כ, סגן נינה שמעונוב; קמ"ש איה ברון)

בעניין: התובע הצבא

נגד

(ע"י ב"כ, עו"ד אלעד פלג)

ח/XXX טוראי ש' נ'

הכרעת - דין

על-פי הודאתה, מורשעת הנאשמת בעבירה של עריקה, לפי סעיף 92 לחוק השיפוט הצבאי בהתאם לכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, 6.11.2017, י"ז בחשון התשע"ח, והודעה בפומבי ובמעמד הצדדים.

שופטת

אב"ד

שופט

**בבית הדין הצבאי המחוזי
במחוז שיפוט מרכז
בפני:**

**סא"ל סיגל טורג'מן - אב"ד
רס"ן מיטל קול - שופטת
סרן יעקב בן שושן - שופט**

(ע"י ב"כ, קמ"ש איה ברוך; סגן נינה שמעונוב)

בעניין: התובע הצבאי

נגד

(ע"י ב"כ, עו"ד אלעד פלג)

ח/XXX טוראי ש' נ'

גזר - דין

רקע

1. הנאשמת, טוראי ש' נ', הורשעה בהתאם להודאתה בכתב אישום, שייחס לה עבירה שעניינה **עריקה**, לפי **סעיף 92 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955** (להלן: "חוק השיפוט הצבאי") בגין כך שנעדרה מן השירות משך 2185 ימים, כשש שנים, ללא כוונה לחזור לשירות. בסיום אותה תקופה התייצבה הנאשמת. כעת, נפנה לגזור את דינה.

נסיבותיה האישיות של הנאשמת

2. מן המסמכים הרבים שהוגשו לפנינו ומן העדויות שנשמעו למדנו על נסיבותיה האישיות של הנאשמת. מן התדפיס האישי בעניינה (ת/1) עולה, כי התגייסה לשירות ביום 17/11/10 ולאחר פרק זמן קצר החל לשרת בתפקיד מש"קית רווחה משך 9 חודשים, עד אשר ביום 21/08/11 החלה בהיעדרות נשוא כתב האישום. עוד לפני גיוסה הותאם לה פרופיל 64. במהלך שירותה ביצעה עבירות משמעת בודדות, ביניהן עבירת היעדרות מן השירות לתקופה קצרה.

3. לאחר שהתייצבה, הודתה **באמרתה מיום 14/08/17** (ת/2) בביצוע העבירה ומסרה, שהיו לה בעיות במשפחה ולא קיבלה תמיכה מצד הצבא. **באמרה נוספת מיום 15/08/17** מסרה, כי אמה סילקה אותה מהבית, לכן היתה צריכה יום חופש לסדר את המצב, היא פנתה למפקדת שלה והסבירה לה מה קרה, אך זו לא היתה מוכנה לבוא

לקראתה ולתת לה יום חופש ש"מגיע לה", "מבחינתי לא היתה לי שום ברירה אחרת". במהלך תקופת ההיעדרות טיפלה "בעניינים אישיים, חובות, עניינים נפשיים". לטענתה, התייצבה כי "עכשיו זה הזמן הכי טוב בשבילי", כך הסבירה בהמשך, "מבחינה נפשית הרגשתי שאני מוכנה לזה ועם החובות סיימתי והיתה לי האופציה להוריד ממני את כל המחויבות שיש לי". לגבי המשך השירות הצבאי מסרה, כי "אני לא חושבת שאני מתאימה יותר למערכת הזו" והוסיפה שהיא מעוניינת ללמוד.

4. הוגש **שאלון הקליטה במשרד הת"ש** מחודש ינואר 2011 (ת/3), המשקף את מצבה מבחינת גורמי הת"ש מספר חודשים לאחר שהחלה בשירות. בסיום חוות הדעת, צוין, כי לא הוכרה כ"חיילת בודדה", כיוון שמתגוררת בבית אמה וסירבה להלנה בבית החייל, אך נפתחה בקשה להכיר בה כ"בודדת חריגה". בנוסף צוין, שאינה עומדת בקריטריונים לתשתמ"ש, כיון שאמה אינה עובדת וברשותה כלי רכב. נפתחה עמה בקשה להיתר עבודה פרטית וסיוע כלכלי בגלל שיש לה חובות ואינה נתמכת כלכלית בהוריה.

5. הסנגור הגיש את **דו"ח ביקור המפקד המחפש**, ממנו עלה כי ביום 21/08/11 נערך ביקור ראשון בביתה כשהיתה באילת, אז אמרה אמה למפקדת, כי החיילת קרובה יותר אל המפקדת מאשר אליה. בביקור השלישי ביום 8/11/11 ציינה האם, כי החיילת עזבה את הבית בעקבות מריבה ואלימות פיזית בין השתיים. צוין, כי 5 שעות לאחר מכן התקשרה ונקבעה עמה פגישה למחרת היום. פגישה שהתברר שלא התקיימה לבסוף.

6. במהלך תקופת כליאתה נפגשה הנאשמת שלוש פעמים עם **גורמי בריאות הנפש**. במפגש עם הקב"נית (ס/2) בתחילת הכליאה, ביום 28/08/17, תיארה את נסיבותיה האישיות. זו התרשמה מקשיים משמעותיים על רקע משפחתי תוך מחסור במערכות תמיך משפחתיות וקשיים כלכליים. להערכתה, סיכוייה לחזור לשירות מאוד נמוכים. לכן המליצה להתאים לה קה"ס 43, אשר ישקף את קשייה לצד הבאתה בפני וה"ל לבחינת התאמתה לשירות. במפגש מאוחר יותר, מיום 23/10/17, שנערך הפעם בפני פסיכיאטרית הבס"כ (ס/3), התייחסה לאירועי הטרדות מיניות שעברה כולל אירוע חרדותיות מאירוע טראומתי זה. הפסיכיאטרית התרשמה מהפרעה הסתגלותית עם ביטויים פוסט-טראומטיים מתונים "לאור פגיעה מינית קודמת ויתכן קרקע של פגיעות מיניות בילדות". לאור זאת, המליצה על פרופיל 64 נפשי זמני למשך שנה וטיפול תרופתי.

7. עניינה של הנאשמת הובא בפני **ועדת התאמה לשירות** (ס/4) שהמליצה לפוטרה בגין "התנהגות רעה וחמורה".

8. **הנאשמת** התייצבה והעידה לעונש לפני בית הדין. היא תיארה את מצבה המשפחתי. לדבריה, היא בת למשפחה חרדית. הוריה התגרשו כשהיתה בת שלוש ואמה הפכה למהמרת כפייתית עד כדי הזנחת בנותיה. המצב הכלכלי בבית היה קשה. במצבים של מחלוקות בינה לבין אמה, נהגה לסלקה מן הבית, כשבפעם האחרונה היה זה כשחשפה בפניה את אורח חייה. אז ביקשה מהמפקדת שלה לאשר לה יום חופשה ומשנענתה בשלילה החלה בהיעדרות. כשנשאלה כיצד היה בכך להשפיע על שירותה הצבאי מסרה –

"נ: (הנאשמת בוכה). הייתי צריכה, אני בעצם פניתי לעזרה מול המפקדת שלי והיא לא באמת הקשיבה לי ובעצם פתחתי את כל הסיפור שלי בפניה ולא היה לי מענה המצב הנפשי שלי מאוד הדרדר לא היה לי כסף או איפה לישון מבחינת המפקדת רק שאעשה את התפקיד שלי ושוזה לא ייפול עליה. היו זמנים שהסתובבתי בין חברים זמנים שישנתי על ספסלים ברחוב הייתי חייבת מלא כספים לאנשים. הייתי בדיכאונות קשים. לא הייתי מצליחה לאכול לא רציתי להמשיך את החיים ולא ראיתי דרך אחרת" (ע'2, ש'28-34).

9. כשנשאלה מדוע לא חזרה לשירות משך תקופה ארוכה מסרה – "אלו כמה סיבות המצב הנפשי וכלכלי שלי היו במצב מאוד קשה ולקבל את העונש ולהיכנס לכלא מאוד הפחיד אותי ככל שהזמן עבר. אני מאוד אהבתי את השירות שלי ורציתי לחזור רצו גם להוציא אותי לקצונה ורציתי לצאת אבל המקרים עם אמא שלי וההטרדה הזו לא עמדתי בזה יותר. במבט לאחור אני מבינה שעשיתי טעות ומצטערת על הדרך שבחרתי בסופו של דבר הייתי בת 19 לא הבנתי את הדרכים הנוספות שהיו לי לפתור את הדבר הזה. הבנתי עם השנים ומבינה היום יותר כי זאת הייתה טעות לפתור את הדברים כך" (ע'3, ש'29-34).

10. כשנשאלה מדוע לא חזרה לשרת אחרי שעבר אותו יום שנדרש לה להסדיר את מצבה, ענתה –

"ירק לפני שנתיים הצלחתי להתחיל לטפל במצב הנפשי שלי מראש ידעתי שברגע שהיית בנפקדות זה כלא הידיעה והמחשבה על זה מאוד הפחידה אותי אני מאוד מצטערת על הדרך שבחרתי ואני לא מנסה ליפות את המצב שלי. לאחר שייצבתי את המצב שלי יכולתי לבוא ולהסדיר את מצבי" (ע'4, ש'23-25).

11. כשנשאלה מדוע החליטה לבסוף להסגיר את עצמה, מסרה –

"יפחדתי מהרגע שיתפסו אותי רציתי להתחיל ללמוד ולא רציתי להפסיק אותם בשל העריקות אני לוקחת אחריות מלאה על הדברים ורק לאחר שהסדרתי את מצבי הנפשי אני באתי להסדיר את המצב" (ע"5, שי23-25).

12. בנוסף העידו מספר עדים – דודתה של הנאשמת (ע"ה 2), אחות אמה, בביתה התארחתה הנאשמת ובה נעזרה במהלך תקופת היעדרות; ידיד של הנאשמת (ע"ה 3), בביתו התארחתה לעיתים במהלך תקופת ההיעדרות; אביה של הנאשמת (ע"ה 4), עמו חודש הקשר במהלך השנה האחרונה.

טיעוני הצדדים

13. **התביעה הצבאית** הדגישה, כי מדובר במי שנעדרה משירות למשך תקופה ממושכת, לאחר שקודם לכן הצליחה לשרת באופן תקין במשך תשעה חודשים. במהלך כליאתה נבחנה על ידי גורמי בריאות הנפש ולמרות מרחק הזמן, נמצאה כשירה להמשך שירות צבאי. לבסוף, פוטרה משירות בהחלטה של ועדת התאמה בגין "התנהגות רעה וחמורה". בכך ביקשה התביעה לראות חומרה רבה מבחינת הפגיעה במשמעת הצבא, משלא פוטרה בגין מצב שהשליך לאחר על כשירותה לשרת; מבחינת הפגיעה באינטרס הציבורי שתשלים שירות צבאי; ומבחינת הפגיעה בחוסנו ובמוכנותו של הצבא שהסתמך עליה לביצוע תפקידה.

14. התביעה הדגישה, כי אמנם נסיבות חייה של הנאשמת אינן פשוטות, אך מדובר במציאות שהיתה קיימת עוד לפני גיוסה והמשיכה במהלך תשעת החודשים בהם שירתה. להבנת התביעה, עמד הסירוב לאשר לה יום חופשה להסדיר את ענייניה בבסיס החלטתה ליטול את הדין לידיה ולצאת להעדרות ממושכת של שש שנים, מצב שלא ניתן להסכין עמו. אשר לקשר המורכב עם אמה, הוצע לה בתחילת השירות ללון בבית החייל והיא סירבה וגם בהמשך, למרות שהשירות עבר עליה בטוב, לא פנתה לאפיקים המקובלים, אלא בחרה בעשיית דין עצמית. אשר למצבה הכלכלי הנטען, גרסה התביעה, לא הציגה ההגנה מסמכים. מעבר לכך, מעדות הדודה נלמד שתמכה בה לפחות במהלך השנתיים שהתגוררה בביתה וסייעה לה כלכלית.

15. התביעה ביקשה לזקוף לחובת הנאשמת את ההחלטה להתייבב, כיוון שהמניע לכך אנוכי ונעוץ היה ברצונה להסדיר את מצבה לאחר שסטאטוס ההיעדרות מן השירות מנע ממנה להתקדם בחייה.

16. **הסנגור המלומד** הדגיש, כי הנאשמת היום בת 26, ללא עבר פלילי. לזכותה יש לזקוף שלמרות שגדלה בבית דתי, החליטה לקיים את חובתה האזרחית ולתרום למדינה, כך עשתה משך שירות של תשעה חודשים לשביעות רצון מפקדיה. הסנגור הדגיש את נסיבות חייה הקשות, כאשר אביה עזב את הבית בגיל צעיר וגדלה עם אם

שלא שימשה כאם. לצד כל זאת, עברה מספר אירועים של הטרדות מיניות מגיל צעיר עובר לשירותה הצבאי.

17. הסנגור הדגיש, כי להבדיל מתפיסת התביעה כאילו לא הציגה סיבה לעזוב את השירות הצבאי, החלה הנאשמת בהעדרות לאחר שנחשפה בפני אמה וזו החליטה להוציאה מן הבית. אי אישור יום החופש היווה רק טריגר לכך. בנוסף טען, כי לא ניתן להציג את מצבה הכלכלי, כיוון שאין המדובר בחובות מסודרים שנטלה. הנאשמת בחרה להתייבב, להסגיר את עצמה, ליטול אחריות ולשאת בעונש על מעשיה. מאז היא שוהה במעצר מזה שלושה חודשים, כולל בתקופת החגים.

דיון והכרעה

18. הקשבנו לנאשמת ולעדים שהעידו לפנינו בקשב רב, עיינו במסמכים הרבים ובחנו את טיעוני הצדדים. לא יכולנו שלא להתרשם מנסיבות חייה המורכבות של הנאשמת, אשר נאלצה להתמודד עם מערכת יחסים לא פשוטה עם אמה, שהובילה ליציאתה מן הבית מספר פעמים ולהתמודדותה עם אתגרי החיים כבר בגיל צעיר. יחד עם זאת ולצד זאת, היתה הנאשמת מודעת לאפשרויות הטיפול מתחום הת"ש, שהיו פתוחות בפניה לפתור את בעיותיה, גם כשאלו החריפו סביב המחלוקת עם אמה.

19. הנאשמת תיארה לפנינו אירוע נקודתי של משבר ביחסים עם האם שהוביל ליציאתה מהבית, לא בפעם הראשונה וזאת לאחר שכבר שירתה משך תקופה משמעותית. אולם מעבר לאותו משבר, נראה כי מערכת היחסים ביניהן היתה מורכבת עוד קודם לכן ובמהלך תקופת ההיעדרות הארוכה היתה נתונה לשינויים, כאשר לעתים אף ניסתה להשלים עמה ולחזור הביתה. אשר לפגיעות המיניות להן טענה, בפרט זו שבסמוך למועד יציאתה להיעדרות, לא ברור עד כמה באמת נטען שאלו עמדו בבסיס ההיעדרות, הן לא הוצגו בשלבים מוקדמים לאחר מעצרה כדי להסביר את ההיעדרות, אף לא בפני גורמי בריאות הנפש להם סיפרה על אירועים דומים.

20. להתרשמותנו, נוצר בחיי הנאשמת מעין "כדור שלג" – היא יצאה מהבית, התגוררה מחוץ לו, לקחה הלוואות ונכנסה לחובות, מצבה הנפשי הדרדר, היא חששה מהעונש, כך יצא שמשך תקופה ארוכה מאוד נמנעה מלהסגיר את עצמה. למדנו שגורמי הצבא ניסו לאתר אותה במהלך התקופה שלאחר שהתחילה בהיעדרותה ולא לאחר מכן, אך לא מצאנו שיש בכך כדי להקהות מחובתה להמשיך בשירות (ע/69/14 טור' ל' נ' התצ"ר). לבסוף, לאחר שהצליחה להשלים את חובותיה הכלכליים ולסיים את השכירות, כדי להתחיל בפרק חדש בחייה, שלא יסחוב אותה לאחור, החליטה להתייבב ולתת את הדין בגין מעשיה.

21. נתון נוסף משמעותי בעניינו, שלמרות חלוף הזמן, מצאו גורמי הבריאות הנפש שהנאשמת מתאימה להמשך שירות, גם אם סיכוייה להשלימו היו קלושים להערכתם. בכך מצאנו פגיעה משמעותית עמוקה במשמעת הצבאית ובמוכנות הצבא, כאשר הלכה למעשה לא היתה מניעה שהנאשמת תשלים שירות צבאי מלא ותתרום את חלקה לחברה. כך גם לא ניתן להתעלם מהפער, אליו הפנתה הקב"נית, כאשר אל מול קשיי ההסתגלות להם טענה הנאשמת, הצליחה להשתלב במסגרות ולהתמיד בעבודה באזרחות, כך גם במהלך תקופת מעצרה.

22. לפיכך, עודנו עומדים באכסדרה ובטרם נתחיל לפסוע בשביל המתווה את שיקולי הענישה, לא נוכל לקבל את הטענה כי נסיבותיה האישיות של הנאשמת עמדו בבסיס "הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה" (סעיף 40ט(5) לחוק העונשין). עם כל האמפטיה למצב המשפחתי המורכב ולמצבה הנפשי על רקע הפגיעות שעברה, נותרו אלו בגדר "נסיבותיה האישיות", אשר ייבחנו בשלב הבא של גזירת העונש (במסגרת סעיף 40יא(8), ראו ע/55,51/17 רב"ט ש' נ' התצ"ר). לצד זאת, לא התעלמנו מכך, ש"המציאות מלמדת, כי לעיתים, יהיה קשר ישיר בין ראשיתה של היעדרות משירות צבאי ואף משכה, לנסיבות אישיות ולרקע המשפחתי של החייל הנעדר" (ע/68/16 התצ"ר נ' טור' ו'; ע/48/17 התצ"ר נ' טור' ס'; ע/68/17 טור' א' ל' נ' התצ"ר).

23. כדי לגזור את עונשה של הנאשמת נפנה לכללים, שהתווה תיקון 113 לחוק העונשין להבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה. בהתאם לכללים אלו יש לקבוע את מתחם העונש, ההולם את מעשה העבירה שבו הורשע הנאשם, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. זאת, תוך שמירה על עקרון ההלימה, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לאחר מכן, אם אין שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם מטעמי שיקום או מטעמי הגנה על הציבור, ייקבע עונשו של הנאשם תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בנסיבות ביצוע העבירה אלא בנסיבותיו האישיות של הנאשם.

(1) מתחם הענישה ההולם

24. העבירה שעניינה היעדרות מן השירות שלא ברשות מגנה על ערכים חברתיים וביטחוניים חשובים של שמירה על חוסנו של הצבא, שנפגעת יכולתו לתכנן את כוח האדם העומד לרשותו, לצד שמירה על לכידותה של החברה תוך שמירה על שוויון בחלוקת הנטל בין כלל החייבים בשירות (ראו ע/27/12 התצ"ר נ' טור' ל'; ע/52/07 רב"ט מ' נ' התצ"ר; ע/88/13 התצ"ר נ' טור' ל'; ע/20/11 טור' ע' נ' התצ"ר; ע/33/11

התצ"ר נ' טור' כ'; ע/57/08 טור' נ' נ' התצ"ר; ע/83/06 התצ"ר נ' טור' ח'; ע/206/03 טור' ס' נ' התצ"ר; ע/184/08 התצ"ר נ' טור' א'.

25. כאשר מדובר במי שנעדר מן השירות משך תקופה ארוכה וממושכת מתוך כוונה שלא לחזור, הנלמדת לרוב ממשכה של תקופה זו, נצבת איתנה העבירה שעניינה **עריקה**, כאשר לצדה נקבע עונש מרבי של שבע שנות מאסר. כך הוגדרה עבירה זו – "[העבירה של עריקה] היא מן החמורות בחוק השיפוט הצבאי. העובר עבירה זו ראוי לעונש מאסר ממושך" (ההבהרה נוספה, ע/26/82 טור' ח' נ' התצ"ר; ע/21/13 ד' נ' **התובע הצבאי הראשי ולאחרונה בע/53/17 טור' מ' נ' התצ"ר**).

כך גם נקבע –

"מי שמבחירה ומדעת בוחר להשתמט מן החובה לשרת בצבא, ועושה כך על פני שנים, ראוי לעונש כבד, אשר יבהיר לו ולשכמותו כי מעשים כאלו פוגעים בחוסנה של המדינה ובחלוקה השוויונית של נטל הגנתה" (ע/113/07 **התצ"ר נ' טור' א'** (2007) וראו גם ע/45/11 **טור' א' נ' התצ"ר**; ע/67/17 **התצ"ר נ' טור' ב'**; ע/44/17 **טור' ד' נ' התצ"ר**; ע/33/17 **התצ"ר נ' טור' א'**).

26. מבחינת "**הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה**" במקרה שלפנינו, מדובר בהיעדרות לתקופה ממושכת מאוד, לאחר שהנאשמת השלימה כתשעה חודשי שירות, הכירה את הנהלים בצבא וידעה למי לפנות לצורך קבלת תמיכה וסיוע. משאלון הקליטה במשרד הת"ש שהוצג לפנינו למדנו שהאפשרות ללון בבית החייל הוצעה לה בשלבים מוקדמים ולכן היתה פתוחה בפניה כאשר לפי טענתה לא היה לה היכן להתגורר.

27. הנזק שנגרם כתוצאה מן העבירה במקרה שלפנינו כולל גם את המחסור בכוח אדם שימלא את תפקידה במהלך תקופת ההיעדרות, וגם את פיטוריה לבסוף מן השירות הצבאי. נוכח קביעות גורמי בריאות הנפש, כי הנאשמת כשירה לשירות גם עתה מצאנו לזקוף לחובתה את החלטת הוה"ל לפוטרה מהמשך שירות צבאי בגין "התנהגות רעה וחמורה", לאחר שהעמידה את רשויות הצבא בפני "עובדה מוגמרת" שלא תוכל להמשיך ולשרת (בדומה לפטור למשתמטים לאחר השתמטות ממושכת, ראו ע/71/11 **טור' א' נ' התצ"ר**; ע/83/11 **טור' ג' נ' התצ"ר**; ע/223/98 **התצ"ר נ' טור' ל'**; ע/104/09 **התצ"ר נ' טור' ח'**; ע/46/11 **התצ"ר נ' טור' ע'**). בעניין זה כבר נקבע, כי ראוי להחמיר בעונשו של מי אשר תוצאת היעדרותו הממושכת מן השירות הובילה לפיטוריו משירות ביטחון (ע/12/13 **התצ"ר נ' טור' ל'**).

28. כאמור, לא מצאנו לקבל שמעבר למשבר הנקודתי היוו נסיבותיה האישיות הסיבות לביצוע העבירה למשך תקופה ממושכת כל כך.

29. בנוסף, בהסתמך על חוות הדעת הנפשיות בעניינה לא מצאנו שנמצא קשר בין נסיבותיה האישיות לבין ביצוע העבירה בבחינת גורם המשפיע על "מידת אשמתו" של נאשם.

30. הצדדים הציגו פסיקה שלעמדתם משקפת את "מדיניות הענישה הנוהגת". **התובעת הצבאית** הפנתה אל עניינו של מ' שהורשע בעריקה למשך 2,323 ימים לאחר שבקשתו לשינוי תנאי שירות נענתה בשלילה. תוארו נסיבות חיים מורכבות ופטר בגין "התנהגות רעה וחמורה". אושר מתחם ענישה בין 10 ל-20 חודשים ואושר עונש בן 13 חודשים לצד הפעלה מצטברת של תנאי קודם שהוטל בבית הדין. בע/8/15 **טור' מ' נ' התצ"ר** בגין היעדרות מן השירות בת 1,074 ימים נקבע מתחם בין 12 ל-18 חודשי מאסר ואושר עונש בן 15 חודשים, שהוטל עליו, כאשר עונש מותנה שהוטל בדין משמעתי בן 20 ימים הופעל בחופף.

הסנגור הפנה לתיק ז"י (מחוזי) 245/15 **התוב"ץ נ' טור' ו' ר',** שם נדון נאשם בגין עריקות למשך 3,534 ימים לאחר שחזר מעריקות בת 44 ימים ולחובתו היעדרויות נוספות הוטלו עליו 10 חודשי מאסר; בתיק מט (מחוזי) 294/15 **ו' נ' התוב"ץ** הורשע בגין עריקות משך 2,205 ימים, כשברקע נסיבות חיים קשות, אושר הסדר טיעון שהטיל עליו 190 ימים; בע/33/13 **טור' ד' נ' התצ"ר** אושר עונש של 12 חודשי מאסר בגין עריקות למשך 3,374 ימים.

31. מעיון בפסיקת בית הדין לערעורים במקרים הדומים לעניינו, נמצא כי בע/82/16 **התצ"ר נ' י',** בגין היעדרות למשך 2,041 ימים למי שפוטר על רקע נפשי, נקבע שמתחם הענישה ההולם בין חמישה לשנים עשר חודשים, והוחמר העונש לשישה חודשי מאסר; בעניין ב' בגין היעדרות למשך 1,922 ימים נקבע מתחם ענישה של ארבעה עד שמונה חודשי מאסר והוחמר העונש לחמישה חודשי מאסר; בע/50/17 **רב"ט א' נ' התצ"ר** בגין עריקות למשך 1,861 ימים במקרה שבו נקבע שהיתה זיקה ברורה בין ההיעדרות לבין מצבו הנפשי, נקבע מתחם ענישה נמוך מן המקובל בין שבעה לעשרה חודשי מאסר והעונש נקבע למשך ששה חודשים. במקרה שבו ההיעדרות הסתיימה לאחר תקופה קצרה של כשנתיים בלבד (807 ימים), בעניינה של **טור' א' ל',** נמצא שנתונה האישיים של הנאשמת יצרו זיקה ממשית לביצוע העבירה באופן שהפחית ממידת אשמתה ולכן הוחלט להעמיד את מתחם הענישה בין ארבעה לשמונה חודשי מאסר. בעניינה הוחלט בסופו של יום להציב את העונש בספו התחתון של המתחם להטיל עליה עונש של ארבעה חודשים בלבד.

32. בנסיבות האמורות ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, מצאנו להעמיד את מתחם הענישה בעניינה של הנאשמת שלפנינו בין ששה חודשים לשנים עשר חודשים לצד עונש מאסר מותנה.

33. לא מצאנו כי במקרה זה קיימים "שיקולי שיקום" או "הגנה על שלום הציבור" המצדיקים סטייה מן המתחם.

(2) קביעת העונש בתוך המתחם

34. מבחינת "הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה", אלא קשורות לנאשמת עצמה, מצאנו להביא בחשבון את נסיבותיה האישיות של הנאשמת, כפי שאלו פורטו בהרחבה. למרות נסיבות אלו, הבאנו בחשבון, שהנאשמת השלימה שירות תקין משך תשעה חודשים. מפיה למדנו, כי עבר עליה שירות תקין לשביעות רצונה ורצון מפקדיה, כך שאפילו שקלו להוציאה לקורס קצינות.

35. הנאשמת הסבירה בכנות, כי התייצבותה נועדה לאפשר לה להמשיך בשגרת חייה. למרות האינטרסים האישיים להם טענה התביעה, מצאנו בכך משום הבנה של חומרת העבירה והפנמה שעליה לתת את הדין, ליטול אחריות ולשאת בעונש בגין מעשיה. זאת בפרט, כשהנאשמת תיארה כיצד במהלך החודש שקדם להתייצבותה התייצבה מספר פעמים במתקן הכליאה ושובה על עקבותיה מפאת חוסר מקום עד אשר התקבלה.

36. בסופו של יום, עת ניצבנו אל מול כפות המאזניים ונדרשנו לגזור את עונשה של הנאשמת התלבטנו בין תקופת ההיעדרות הממושכת לבין האפשרות לתת לה, לאחר שהתייצבה "לשלם" את חובה לחברה, להתחיל בפרק חדש בחייה כמבוקשה. מתוך התחשבות בנסיבות חייה הלא פשוטות, החלטנו ללכת כברת דרך לקראתה ולקבוע את עונשה בחלקו התחתון של מתחם הענישה.

סוף דבר

37. לאור כל האמור לעיל, החלטתנו להטיל על הנאשמת את העונשים הבאים :

- א. מאתיים (200) ימים מאסר לריצוי בפועל מיום מעצרה.
- ב. עונש מאסר מותנה בן שלושים (30) ימים למשך שנתיים שלא תעבור עבירה לפי סעיפים 92,94 או 102 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955.

זכות ערעור כחוק

ניתנה היום, 14.11.2017, כ"ד בחשוון התשע"ח, והודעה בפומבי ובמעמד הצדדים.

שופטת

אב"ד

שופט